

Confruntări

Octavian Ciurchea

Fie că vrem, fie că nu vrem, zilnic suntem confrunțați cu multe și felurite probleme. Pe unele reușim să le ignorăm dar altele și se pare că cele mai multe, ne afectează pacea, bucuria și chiar părtașia cu Dumnezeu, în urma confruntărilor constatăm că dragostea noastră pentru Dumnezeu, pentru Casa Domnului și pentru frați scade în intensitate, că mintea noastră, gândurile și chiar inima noastră, intrând în ritmul și vibrațiile problemelor, pierde din vedere prezența lui Dumnezeu, singura care poate aduce biruința. Aș dori în continuare, să-mi îndrept atenția spre trei tipuri de confruntări prezente în Sfânta Scriptură, în care cu ușurință ne putem regăsi și ale căror finalitate o așteptăm și pentru noi.

ISRAEL și AMALEC (Exodul 17:8-16). Citim aici despre o confruntare armată dintre două națiuni, două forțe militare, două tactici militare diferite dar între două triburi înrudite. Dincolo de confruntarea fizică în care pe lângă oameni s-a implicat și Dumnezeu, descoperim două principii ale confruntării, ca generare și soluționare, pe care le identificăm și în viața noastră cotidiană. În primul rând RĂZVRĂTIREA.(V.16) „...și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului...”. Aceasta este atitudinea celor care cred că prin ei înșiși, prin puterile lor, prin abilitățile lor pot să îl ignore, pot să-L ofenseze sau pot să-L înfrunte. O astfel de atitudine îl întristează, îl mânie și îl determină să dea o sentință definitivă a cărei finalitate va fi înfrângerea. În al doilea rând, RUGĂCIUNEA (v. 11). Aș vrea să observăm că nu este vorba despre o rugăciune de scurtă durată, instantanee, nu fără oboseală fizică dar care aduce biruință. Să nu uităm că Moise avea în mână toiagul lui Dumnezeu, un detaliu ce ne îndeamnă să avem și noi în timpul luptelor spiritual, Cuvântul lui Dumnezeu. Când ești confruntat cu răzvrătire, fie venind din inima ta nemulțumitoare, fie venind de la cei apropiați, soluția victoriei stă în rugăciune și în Cuvântul lui Dumnezeu. Ești invitat astăzi să privești în viața ta, în mintea ta, la atitudinile tale și să decizi să renunți la răzvrătire și ridicând împreună cu Evanghelia „mâini curate”, vei putea descoperi intervenția divină, pacea și binecuvântările prezenței Sale.

DAVID și GOLIAT (1 Samuel 17-58). Pasajul acesta pune față în față doi reprezentanți ai celor două popoare aflate în confruntare. Filisteanul, un luptător iscusit, înarmat după toate standardele în vigoare și David un tânăr păstor la oi, neobișnuit cu armura greoaie a luptătorilor. Putem și aici desprinde două surse ale confruntării. SFIDAREA (v.10) „...arunc astăzi o ocară asupra oștirii...”. Deseori, privind spre diferite activități, diferite probleme cu care se confruntă credincioșii, înainte de a cunoaște intenția divină suntem tentați să facem „aprecieri”, „comentarii”, să ne dăm cu părerea, care în loc să aibă efect mobilizator mai degrabă are efect destabilizator, descurajant. Dorim ca toate privirile să fie îndreptate doar spre noi, să ne arătăm „destoinicia” noastră, „înțelepciunea” și „puterea” noastră. Acestea sunt câteva fațete ale uriașului Goliat, care crezându-se invincibil înaintea cu impertinența celui ce se crede atotputernic. CREDINCIOȘIA (v.46,47) „...biruința este a Domnului...”. Tânărul păstor se luptase cu leul și cu ursul și era dispus să o facă cu oricine atentează la moștenirea Domnului. David se simțea „obligat” să se implice în a readuce pentru poporul Israel, credința într-un Dumnezeu Atotputernic, care aduce întotdeauna biruința. Atitudinea tânărului David a îndreptat privirile poporului spre Dumnezeul cel viu, spre singurul Dumnezeu adevărat, spre Dumnezeul care izbăvește și aduce biruința. Privind acum spre întreaga viață trăită de David, citindu-i psalmii, rugăciunile și sfaturile, analizându-i vorbele, gesturile și atitudinile, putem spune și noi că a fost „un om după inima lui Dumnezeu”. Fiecare dintre noi suntem tentați să ne manifestăm firea noastră sfidătoare față de semenii noștri, față de frați sau față de Dumnezeu. O astfel de atitudine nu trece neobservată de cei din jur dar mai ales de Dumnezeu. Cu siguranță prin apropiere se găsește întotdeauna, plină de curaj și „credincioșia”. La vremea hotărâtă de Dumnezeu, vei fi doborât și ucis. Eu mă rog acum, ca Dumnezeu să ne dea înțelepciunea de a accepta ca firea noastră să fie răstignită și inima noastră predată în mâna Lui să-L înalțe, să-L cinstască și să-L facă de cunoscut.

ISUS și DIAVOLUL (Matei 4:1-11). Această confruntare nu se bazează pe forța fizică, nici

pe tactică, nici pe iscusință. Nu are ca factor nici Răzvrătirea și nici Sfidarea. În fața acestei confruntări, pe lângă Rugăciune și Credincioșie, e nevoie de o altă „armă”. ISPITA ilustrată prin Ispititorul (v.3), este cea care „se apropie”, cea care se furișează, cea care apare când nu te aștepti, cea care nu se așează în rânduri de bătaie, cea care nu scoate strigăte de luptă, cea care în aparență vrea să fie „discretă”, „mică” sau „nevinovată”. Atacul ei pare firav pe un teren comun: „este scris”. Putem oare neglija ce este scris? Cu siguranță, nu. Dar să nu uităm că „slova omoară, dar Duhul dă viață”. Pe de altă parte, ispita „te duce”, te pune în situații limită, îți creează senzația de părăsire, de neajutorare, de incertitudine, moment în care îți propune „soluții” aparent logice, normale, firești dar care totdeauna îl vor dezonora pe Dumnezeu. Pasajul acesta trage un semnal de alarmă- atenție la ispite. Ele vin din multe direcții, sub diferite forme și sub diverse intensități, dar nu uitați (1 Corinteni 10:13), Dumnezeu este în control și îți vine în ajutor. Verifică-ți viața și descoperă fisurile pe unde ispititorul vrea să pătrundă în viața ta. (Iacov 1:13,14). CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, este arma cea mai puternică pe care fiecare dintre noi o avem la îndemână și cu care vom putea ține piept tuturor ispitelor. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, s-a folosit de această „armă” ca să țină piept Diavolului. El a încredințat-o fiecăruia dintre noi. Este de datoria noastră să o cunoaștem și să o mânuim cu destoinicie. Provocarea acestui mesaj este să privim la noi și în noi și să conștientizăm, încă odată, existența conflictelor care ne slăbesc, ne macină sau chiar ne distrug viața duhovnicească. Pe de altă parte, să ne echipăm în fiecare zi în așa fel ca nimeni și nimic să nu ne facă să pierdem din vedere ținta, adică pe Domnul Isus. (Evrei 12:1). Și eu și tu putem fi învingători. Împreună cu Dumnezeu putem face isprăvi mari.